

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνάληψις = τὸ νὰ ἀναλαμβάνη τίς τι.

Ἡ ἑορτὴ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου τοῦ Χριστοῦ: *Αὔριο εἶναι ἡ ἔχομε τῆς Ἀναλήψεως* (ἐνν. τὴν ἑορτὴν) κοιν. *Βούτυρο Ἀναλήψεως* (βούτυρον παραγόμενον τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως καὶ φυλαττόμενον ἀνάλατον δι' ὅλου τοῦ ἔτους ὡς φάρμακον δι' ἐπαλείψεις. Συνών. ἀνάλατο, δι' ὃ ἰδ. ἀνάλατος **B 4**) Πελοπν. (Σιβ.) *Τ' ἁγιοῦ - Ἀνιληψιοῦ* (τὸ Ἀνιληψιοῦ ἐνομίσθη ὡς ὄνομα ἁγίου) *Ἰμβρ. || Παροιμ. φρ. Τῆς Ἀναλήψεως, κουμπάρε, νὰ φάμε τὴ γαῖδούρα* (ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλοντος ἐπὶ μακρὸν τὴν πρὸς φίλους δεξίωσιν) *Ζάκ. || Ἄσμ.*

Ἀπ' τὸ Μεγάλο Σάββατο ὡς τ' Ἀναληψιοῦ τὴ μέρα ἐννεὰ χιλιάδες πέθαναν κοράσια γιὰ δασκάλα

ΑΟικονομίδ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἡ λ. καὶ ὡς δηλωτικὴ ὀνόματος ναοῦ κοιν. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάλημι Ἡπ. Θεσσ. (Λάρις.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γεωργ. Λακων.) Ἀνάλημ Στερελλ. (Τριχων.)

ἀναλιγδιάζω ἀμάρτ. ἀναλιγδιῶ Κρήτ. ἀνελιγδιῶ Κρήτ. ἀναλιδιῶ Κρήτ. ἀνελιδιῶ Κάρπ. Κρήτ. ἑνελιδιῶ Τήλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λιγδιάζω.

1) Ἀναδίδω ὑγρὸν, ἐπὶ ἀγγείων πορωδῶν περιεχόντων ὑγρὸν (ἢ σημ. ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι συνήθως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν τοιούτων ἀγγείων σχηματίζεται λίγδα ἔνεκα τοῦ ἀναδιδόμενου ὑγροῦ) Κάρπ. Κρήτ.: *Ἀναλιγδιᾶ ἡ κουρούπα τὸ λάδι - ἢ λαῖνα τὸ νερὸ Κρήτ.* Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω **A 3**, ἀναδοτιῶ **1**, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω **3**, ἀναξερνῶ. **2)** Γίνομαι ὑδαρῆς, ἀναλύομαι Τήλ.: *Ἐνελίδισεν ἡ ζύμη.* Συνών. ἀναλιγώνω **2 β**, ἀναλύω.

ἀναλίγδιασμα τό, ἀμάρτ. ἀνελίδιασμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλιγδιάζω.

Ὑγρασία ἀναδιδόμενη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πορωδῶν ἀγγείων περιεχόντων ὑγρὸν τι.

ἀναλίγωμα τό, Λεξ. Κομ. (λ. ἀναλύγωμα) Δεῖκ (λ. ἀναλύγωμα) Αἰν. Μπριγκ. Πρω. ἀναλίωμα Λεξ. Κομ. ἀνελίωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλιγώνω.

Τὸ νὰ γίνηται τι ὑδαρὲς ἐνθ' ἀν.: *Χαρά 'ς το 'ναν ἀνελίωμα τὸ μέλι!* (ἵαν = ἕνα). Συνών. ἀνάλειωμα, ἀναλιγωμός, ἀνάλυμα, λειώσιμο.

ἀναλιγωμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνελιωμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλιγώνω.

Ἀναλίγωμα, ὁ ἰδ.: *Εἶμ' ἀνελιωμός ἦτον καὶ τὸ κατακαμένο γλυκό!*

ἀναλιγώνω Εὐβ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Αἶγ. Ἀράχ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Οἶν. Πάτρ.) κ. ἄ. — Λεξ. Κομ. Δεῖκ (λ. ἀναλυγώνω) Κορ. Ἀτ. 4,16 Αἰν. Πόππλετ. (λ. ἀναλυγώνω) Μπριγκ. Πρω. ἀναλιγώνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀναλιγώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναλ'γώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνελιγώνω Α.Κρήτ. Νάξ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. ἀνελιγών-νω Χίος (Καρδάμ.) ἀνελ'γώνω Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνελιώνω Κάρπ. (Ἑλυμπ.) Κύν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ. ἄ. ἑνελιώνω Κάρπ. Ἀόρ. ἐνελέγισα Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λιγώνω. Ἐν Ἑρωτοκρ. ὁ τύπ. ἑνελιγώνω. Πβ. Α 796 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «σάν τὸ κερὶ ἑνελίγωνε κ' ἐφύρα σάν τὸ χιόνι».

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἔρχομαι εἰς κατάστασιν λιποθυμίας συνήθως ἔνεκα σφοδρᾶς ἐπιθυμίας πράγματος, οἷον τροφῆς Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Πρω.: *Ἀναλίγωσα ἡ ἀναλι-*

γώθηκα ἀπὸ τὴν πείνα Λεξ. Πρω. *Ἀναλίγωσεν ὁ γαῖδαρος Λακων.* **2)** Καθιστῶ τι ὑδαρὲς, ρευστοποιῶ, διαλύω Εὐβ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ. ἄ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Αἶγ. Ἀράχ. Κορινθ. Μάν. Πάτρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. κ. ἄ. — Λεξ. Κομ. Δεῖκ Κορ. Ἀτ. 4,16 Πόππλετ. Αἰν. Μπριγκ. Πρω.: *Ἀναλιγώνω τὸ βούτυρο - τὸ μολύβι κττ. Αἶγ. Τὸ λάδι νὰ τὸ ἀναλιγώσης 'ς τὴ φωτιά, γιὰτ' εἶναι παγωμένο ἀπὸ τὸ κρύο Κορινθ.* Ἀναλιγώνω τὴ σκορδαλιά Πάτρ. || Ἄσμ.

Νὰ τήνε πάω 'ς τὸ χρυσικὸ νὰ τὴν ἀναλιγώσω, νὰ βγάνω λίτρα μάλαμα, νὰ βγάνω λίτρ' ἀσήμι Εὐβ.

Νὰ ἑνελιώσης τὰ φλουριά, στεφάνια νὰ τοῦ πλέξης Κάρπ.

Σὰν τοὺν κερὶ οἱ μάλαξα, σὰ ράφτης τοὺν βιλόνι, σὰν χρυσικὸς τοῦ μάλαμα σίντας τ' ἀναλιγώνει

Αἰτωλ. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ὑδαρῆς, ρευστοποιοῦμαι, διαλύομαι Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κρήτ. Κύν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. Χίος — Λεξ. Αἰν.: *Τὸ κερὶ ἀνελίγωσε Σῦρ. Τὸ μέλι μὲ τοσοῦ ζέστες ἀνελίγωσε Ἀπύρανθ. Βάλε τ' ἄλειμμα 'ς τὴ φωτιά ν' ἀναλιγώση Κορινθ. Τὸ ξύγι 'ς τὴ φωτιά ἀναλιγώνει Μάν. Τὸ κερὶ ἀναλιγώνει Λακων. Ἐνελίγωσε τὸ τσερὶ Κάρπ. Ἀναλίγουνι τ' ἀσήμι Αἰτωλ. Ἐξεσιάθηκε τὸ κερὶ μέσα 'ς τὰ χέρια μου κ' ἐνελίγωσε Α.Κρήτ. Ἐξεστομέρησε κ' ἤρχιζ' ὁ βότυρος ν' ἀνελιγώνη αὐτόθ. Ὅπου πέση ἀνήψητο λάδι δὲ βγαίνει μ' ἕνα γολάι, τὸ πλύνεις καὶ σὲ καθόσες μέρες ἀνελιγώνει πάλι (οἶονεὶ ἀναλύεται καὶ ἐμφανίζει κηλίδα. ἕνα γολάι = εὐκόλως) αὐτόθ. Τὸ βούτ'ρο ἀνελ'γώσε μονάχο τ' Λεῦκ. Ἀνελιωμένο ν' τὸ χερ'νὸ Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.*

Ὡς ἄφτει τὸ χρυσὸ κερὶ καὶ δὲν ἀνελιγώνει,

εἶσ' ἀγαπᾷ κ' ἡ φρόνιμη καὶ δὲ δὴ φανερώνει

Α.Κρήτ. Συνών. ἀναλειώνω **1**, ἀναλύω, λειώνω.

β) Γίνομαι χαλαρώτερος, ἀναλύομαι Κύν.: *Ἀνελίωσεν ἡ ζύμη.* Συνών. ἀναλιγδιάζω **2**, ἀναλύω. **3)** Ὑφίσταμαι χαλάρωσιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἔνεκα τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμότητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ. ἄ.: *Ἀνελίγωσα ἀπὸ τὴ ζέστη Σῦρ. Ἀνελιώνει κάνεις μὲ τὴ ζέστη Ἀπύρανθ. β)* Ἰδρώνω Πελοπν. (Μάν. Οἶν.): *Πῆγα μέχρι τὸ βουνὸ καὶ ἀναλίγωσα Μάν. γ)* Ἀνακουφίζομαι ἐκ νόσου διὰ τῆς ἀφιδρώσεως Πελοπν. (Μάν.): *Ὁ ἄρρωστος ἀναλίγωσε. 4)* Μεταφ. ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι Χίος: Ἄσμ.

Κι ἀπάνω 'ς τὰ τριάντα χρόνια κ' εἰς τοῖς τριάντα μέρες ἡ κόρη ἀνελίγωσε κ' εἰς τὸ νερὸ ἐπῆγε.

(κατ' ἄλλην παραλλαγήν: ἡ κόρη ἐνελέγισε).

ἀνάλιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Οἶν.) ἀνάλι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄναλος. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 168.

Τὸ μὴ ἔχον ἄλας, τὸ μὴ ἀλατισμένον: *Φαγεῖν ἀνάλιν.* Συνών. ἀνάριτιν. Πβ. ἀναλάτιστος **1**, ἀνάλατος **A 1**, ἀνάλιστος, ἄναλος.

ἀναλίπασι ἡ, ἀμάρτ. ἀνελίπασι Κύν. Πάρ. Τήν. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. λίπασι.

Λίπος κρέατος ἐπιπολάζον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ζωμοῦ.

ἀνάλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. ἄλιστος Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνάλιστος. Τὸ ἄλιστος κατ' εὐθεΐαν ἐκ τοῦ ἀλιστός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. **2 α**.

